

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 8 năm 2014

Số 198

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Mỗi Tâm Hình Là Một Câu Chuyện
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tại sao cảm thấy không có lối thoát?
2. Đường xa xứ lạ là nơi nào?
3. Tình ở đâu mà có?
4. Thích do đâu tạo thành?
5. Làm sao về Thiên Quốc được?
6. Thần giao cách cảm là sao?
7. Sự thành thật có hữu ích gì không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco 15-10-96 1:50 AM 1) Hỏi: Tại sao cảm thấy không có lối thoát? Đáp: Thừa tự cảm thấy không có lối thoát là không cách gì rời khỏi lãnh vực tâm tư của chính mình, tức là chưa thoát khỏi trần tục và vẫn giữ sự ham muốn từ việc nhỏ cho đến việc lớn. Kệ: Thân tâm dính líu chẳng buông trôi Cảm thấy khó khăn đi đứng ngồi Chưa dứt tình đời tâm vẫn nhớ Phân hồn chưa tiến vẫn lùi thôi.	Monaco 16-10-96 3:00 AM 2) Hỏi: Đường xa xứ lạ là nơi nào? Đáp: Thừa đường xa xứ lạ là mặt đất, tức là đường xa xứ lạ của phân hồn, lúc nào cũng gặp chuyện rắc rối vì sự sống còn. Kệ: Đến đây mỗi lúc mỗi bàng hoàng Tranh chấp si mê lại khó khăn Ăn ở không yên vì cảnh động Xác thân cực nhọc khổ tâm bàn.
Monaco 17-10-96 3:25 AM 3) Hỏi: Tình ở đâu mà có? Đáp: Thừa tình do tâm linh phát triển đến đâu sẽ có đến đó, càng ngày càng mở rộng đường tu mới gọi là tình chơn thật, trong thực hành thì mới diễn tả rõ rệt. Kệ: Cơ duyên sẵn có chẳng lo phiền Quý tướng khai minh tình quyến luyến Luyện đạo phân minh đường trí tuệ Thành tâm phục vụ rất là yên.	Monaco 18-10-96 3:00 AM 4) Hỏi: Thích do đâu tạo thành? Đáp: Thừa thích do sự quân bình luồng điện của tâm thức, tiến tới đâu thích và hiểu tới đó. Kệ: Quân bình tự đạt tự phân minh Giải mở khai thông rõ hành trình Thức giác chính mình không dấy động Yêu thương tha thứ rõ hành trình.
Monaco 19-10-96 3:00 AM 5) Hỏi: Làm sao về Thiên Quốc được? Đáp: Thừa có đường lối thực hành rõ rệt và dứt khoát, tương lai sẽ có cơ hội cho phân hồn tiến hóa về Thiên Quốc. Kệ: Quy y giềng mối chẳng lo phiền Sáng suốt minh tâm cảm thấy yên Đường lối rõ rệt không thay đổi Thực hành thanh tịnh tự mình xuyên.	Monaco 20-10-96 1:00 AM 6) Hỏi: Thần giao cách cảm là sao? Đáp: Thừa thần là sự hiểu biết trước sự cảm thức, tự nhiên hiểu rõ rệt như vậy. Kệ: Tự nhiên biết được rõ như vậy Cách cảm phân minh tự đổi thay Trí tuệ không ngừng tâm phát triển Tự mình sáng suốt tự mình may.
Ngày 2 tháng 9 năm 1996 Monaco 21-10-96 3:20 AM 7) Hỏi: Sự thành thật có hữu ích gì không? Đáp: Thừa sự thành thật rất hữu ích cho tâm linh lẫn cuộc sống hiện tại, không có gì quý bằng sự thành thật và tu tiến. Kệ: Chơn tình quý tướng không xaouyến Thực hiện chơn tu chẳng có phiền Chánh diện do minh tâm tự thấy Quy hồn quy vía sống bình yên.	

Chủ Nhân Tự Giác (tiếp theo)

...
Đó, bởi vì xuống, nhập, sanh dục thì ai cũng ở trong giới dục hết thảy mà bây giờ chúng ta sửa cái Pháp Luân Thường Chuyển cho nó thượng thăng tiến; mà mình sửa hoài không được là hỏi sao? Là mình thiếu cái gì, thiếu cái Pháp Luân Thường Chuyển. Khi mình thiếu, mà mình biết đó cái dục không làm cho mình tiến hóa lên trên được thì mình phải áp dụng triệt để cái đường lối ngời Pháp Luân Thường Chuyển cho nó giải tán bớt cái dục để nó tiến hóa lên trên. Nó cũng dục, lên trên nó cũng dục là dục tiến thiên đàng, dục hòa giải mọi giới, dục cởi mở phóng diễn đem tư tưởng lành cho mọi người, đó là cái dục cao quý chứ không phải cái dục, ô trược, eo hẹp ở thế gian trong cái giới ngấn, rồi làm cho mình bản thân kém tiến bộ.

Cho nên phương pháp công phu này nó sẽ đưa các bạn tới từ giới một. Tham các bạn hiểu cái tham không có chánh, mà trong lúc tu rồi lại còn tham, mà cái tham đó rồi nó mình cảm cái tham rồi nó không có còn tham. Tôi làm việc trong tham mà nó không thấy tham, bởi vì cái thanh ở trong trược, không còn trược nữa. Cái bóng đèn sáng suốt, cái hương đăng trong chỗ bóng tối thì bóng tối đó cũng đỡ hưởng một phần nào. Cho nên, các bạn đã gây dựng cái đèn để áp dụng để dùng ở trong bóng tối thì lúc nào các bạn phải tiến bộ, mà giới nào nó cũng phải thấp một ngọn đèn sáng suốt đó thì nó mới giải được, kêu bằng kết tinh là huệ.

Các giới tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục nó sẽ hóa giải, mà nó không dụng chạm, bạn không có thức giác. Bây giờ, tất cả giáo lý đã nói rằng chúng ta tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục, mà dìm lại các bạn đều có, mà những nhà thực hành đã đạt được trước kia người cũng như vậy, cũng như chúng ta, mà bây giờ tại sao người đạt được. Người do cái sự công năng, công phu, tin tưởng nơi khả năng của mình để giải tỏa sự ô trược đó tiến về sự thanh cao cộng đồng của càn khôn vũ trụ thì lúc đó người tận hưởng sự thanh cao và hóa giải cái trược khí cho mọi giới. Bây giờ mình có ảnh hưởng tốt đó, mình tin ai bây giờ, không nên tin người truyền pháp, cũng chẳng nên tin một vị nào, tin nơi khả năng của mình. Từ ngày mình chưa tu, mình thấy cái gì? Bây

giờ mình tu mình thấy kết quả gì? Rồi càng ngày tôi tu, tôi thấy càng ngày càng động loạn. Đó là tôi đã có cái pháp kèm rồi, tôi cố gắng giữ cái pháp đó. Một thời gian cái động loạn nó sẽ đi mất. Còn nếu, tôi không kèm cái pháp đó thì cái động loạn nó chạy trở lộn vô. Tại sao nó động loạn thêm và nó tham dục thêm là tôi đuổi nó ra, nó mới hiện trước mặt tôi và nó chưa đi. Nó đương vương vấn đó, nó chưa ly khai được thì nó còn cái ảnh hưởng đó. Nhưng mà tôi cố gắng tu cái phần thanh cao, nó càng ngày càng nhiều. Cái đạo đức sáng suốt nó vun bồi đầy đủ rồi thì bóng tối nó phải đi, nhưng mà tôi được một phần nào thì tôi thấy rõ nó. Tại sao tôi tu, tôi còn tham dục là tôi đã thấy nó rồi; mà tôi cố gắng tu nữa thì phần đó nó sẽ không còn nữa.

Cho nên chúng ta chỉ có cái thực hành mới đạt được, còn không chịu thực hành mà dùng lý thuyết nói hoài cũng không ích gì, và nói tôi tin ông này, tôi tin bà kia, không có làm gì được. Sự thành công của họ. Họ chỉ tu cho họ đạt được đó là một phần ảnh hưởng. Họ cũng con người, ăn, ngủ, ia như tôi, mà họ đã đạt thành thì tôi cũng phải làm cho nó kỳ được. Đó, thì tôi cố gắng tôi sửa tôi, không nên nói tôi tin. Cho nên người truyền pháp nào mà kêu mình tin thì mình không nên tin. Tin người đó để làm gì, với sự công phu, công năng và duyên kiếp người đó khác, còn tôi công phu, công năng, duyên kiếp của tôi khác. Người ta ăn chay, tôi ăn chay không được. Bây giờ tôi mượn cái pháp này, tôi làm cho nó nhẹ, rồi một ngày kia tôi ăn chay, tôi thấy ngon không. Đó, tôi đã hấp thụ được cái thanh điển trên kia thì tự nhiên tôi ăn chay, tôi thấy ngon thì từ đó tôi đã tiến bộ là nhờ đâu, nhờ cái công năng, công phu của tôi, rồi tôi làm cái thanh nhẹ bên trong thì nó chịu hưởng cái thanh thay vì cái trược. Rồi nó có cái công việc, cái nhiệm vụ làm của nó, nó độ thứ này, rồi nó phải đi độ thứ khác. À! Hỡi chứ bây giờ các bạn nói ông Tám kêu người ta ăn mặn mà tại sao ông Tám đi ăn chay. Cái đó lạ. Ông Tám vẫn ăn mặn nhiều hơn hồi xưa, thấy ăn chay mà ăn mặn nhiều hơn hồi xưa, các bạn thấy rõ chưa? Chưa thấy! Bây giờ tôi cắt nghĩa. Lúc tôi chiêm cứu, tôi chiêm những người ăn mặn thì những cái phần đó nó chạy đi đâu, nó chạy về ông Tám. Ông Tám ăn gà

vịt còn nhiều hơn hồi xưa nữa, cho nên ông Tám phải ăn chay để hóa giải cho cái phần đó. Một ngày tới tối ông Tám cũng vẫn ăn mặn, nhưng mà người ta nói ông Tám bày người ta ăn mặn, bây giờ ông Tám đi ăn chay nhưng mà ông Tám thấy ăn mặn nhiều hơn hồi xưa, thành ra càng ngày nó càng mập. Châm một cái thì điện nó chịt chịt thì tui kia nó cũng qua bên này, nó kiếm chỗ nó trú, thì mình cũng phải giải cho nó. Cho nên, nhiều người không hiểu, bởi vì ăn chay mặn là cái gì? Mình có từ tâm không? Mình có lượng từ bi để độ vạn linh không? Mình có lượng từ bi độ thì bất cứ góc nào mình cũng độ được. Đó, nhưng mà ở trong cái hành động, mình tiến giải trong cái lúc. Tại sao nhiều người cũng thấy châm châm vậy. Tôi châm châm vậy mà người ta lại thấy nó khỏe. Nói tôi thấy ông Tám sợ thiệt, châm nó đau nhưng mà châm rồi nó thấy khỏe. Bởi vì ông Tám rút cái của nó qua rồi. Cái phần thanh nó rút cái trước nó và tiến giải cho nó. Cho nên, cái làm rất chu đáo mà rất tận tâm không biết tính cách nào với con người. Ồ! Nếu người khác, người đời mà họ làm như vậy họ tính dữ lắm. Mình đang bệnh như vậy mà vô châm mình thấy khỏe, đứng gần ông mình thấy khỏe, cho ông nằm đồng mình cũng chịu chớ, nhưng mà cái này ông không có. Ông trở lại một người học hỏi nơi mình và ông trở lại một người ăn xin chớ ông không có dám xưng tao là thầy mày, không có! Và y sĩ ăn mày, trở lại một người y sĩ ăn mày. Đó, cho nên các bạn phải học, các bạn phải hạ thấp mình xuống để tìm hiểu mình và học thêm, giờ phút nào cũng phải học. Các bạn đừng tưởng các bạn là một y sĩ là giỏi lắm không cần học của người khác. Ai dạy các bạn? Bệnh nhân dạy các bạn tiến bộ chớ không phải trường dạy các bạn. Sự thật là bệnh nhân dạy các bạn. Sự khó khăn, sự phản ứng mà đầu óc sáng tạo của các bạn, từ bi của các bạn chịu gần người bệnh và thương người bệnh như mình thì các bạn sẽ tìm ra đường lối thực tế để trị bệnh cho người ta. Đó, rồi bây giờ tôi tu ở đây, tôi nói này, nói kia, nói nọ trong cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục để hóa giải tâm trạng của các bạn. Các bạn nghe thấy nhẹ là tại sao? Tôi kể các bạn là tôi mà tôi do sự công phu, công năng khổ cực của tôi, tôi ngày nay tôi mới thức giác được. Tôi hiểu cái đó, rồi tôi lấy cái âm thanh ra tôi chuyển hóa vô cái tâm hồn các bạn để các bạn tự chủ và hiểu lấy và tự gỡ rối lấy các bạn thì bệnh căn của các bạn nó sẽ rời lần lần, mà cố gắng tu đây rồi nó cũng hết bệnh.

Thời kỳ quá trình nhiều bạn tới tu gặp tôi trong đó tâm trạng bất ổn, tinh thần bất ổn, đủ thứ bất ổn. Rồi theo tôi tu tu, tu hết rồi nó hóa giải, có thuốc men gì không? Không! Đó, có một viên thuốc tình thương bác ái từ bi, rồi nó chuyển hóa ra cái hiệu bi, trí, dũng rồi nó hết bệnh. Nó in sâu cái bi, trí, dũng rồi nó diệt cái bệnh trạng của nó. Cho nên, các bạn tu đi đừng có sợ sệt, đừng có ý lại, đừng có tin một ai. Bạn hành mà bạn không tin và bạn lấy óc sáng tạo để tìm hiểu. Đó là bạn tự cứu bạn. Còn bạn tin bạn ý lại, bạn tu suốt đời kiếp này tới kiếp kia không bao giờ các bạn tiến bộ được. Nói tôi tu mà vậy mà kia mà nọ, đừng có thêm nói vụ đó. Tôi tu là tu trong tâm tôi, thanh diện của tôi và tôi đã có ảnh hưởng tốt lành. Tôi phải tiến giải lấy tôi và tôi phải có phận sự xây dựng cõi mở, đóng góp hóa giải lục căn lục trần khai thông vạn linh trong cái tiểu thiên địa của tôi, thì đương nhiên lúc đó tôi sẽ hòa đồng với tất cả vũ trụ và càn khôn.

Bạn làm việc nhỏ nhưng mà sau này nó thành việc lớn, khởi điểm tốt kết quả tốt, khởi điểm xấu kết quả xấu. Chớ không nên nói tôi tin nơi ông Tám, rồi tôi trách ông Tám. Tôi tin nơi ông nào đó rồi tôi trách người đó. Tôi tự làm phiền cho tôi thấy chưa? Tôi tin, tôi trách là tôi tự làm phiền cho tôi. Tại sao tôi tin người ta? Tôi có sự sáng suốt tương đương với người ta và tôi thấy họ đã đạt được sự sáng suốt như đó. Cái đó là cái ảnh hưởng chớ không phải tin. Nếu mình đặt niềm tin là thật, mình tự tin mình thì chánh. Tự tin mình có khả năng có thể quản lý lấy tiểu thiên địa này từ bộ óc đến ngón chân của mình, mình cũng phải quản lý. Mình có trách nhiệm đi trong tinh thần xây dựng, cõi mở trong cái thuyết bi, trí, dũng để dẫn tiến vạn năng trong cái cơ thể của mình. Cái đó là cái chánh, tin nơi mình là chánh mà tin nơi người khác là không chánh, tà tâm. Thấy chưa! Cho nên, các bạn phải nhớ tôi đã nói nhiều, không phải bây giờ mới nói. Khi mà các bạn có khả năng tin và chuyển hóa lấy các bạn thì các bạn đi các giới nào, các bạn là một cái hương đăng, rồi đi cái giới nào các bạn cũng làm tốt cho thiên hạ.

Cho nên, cái pháp này nó không có cấm giới, các bạn đi đâu cũng được nhưng mà các bạn phải tu. Tôi đã nói rồi. Bạn làm cái gì làm nhưng mà bạn phải tu. Rồi tự nhiên nó sửa và nó tiến hóa, từ cái trục trặc, từ cái tăm tối, từ cái tham ô, nó đi tới sự thanh cao lần lần nó tiến giải. Rồi các bạn thấy tôi ở trong thực trạng. Từ ngày tôi tu tới bây giờ, tôi đâu có cấm giới gì. Cái gì tôi cũng được hết, rồi lần lần trong này nó sửa. Cái trung ương này nó sửa mới là

chánh. Còn tôi nói khoác ở ngoài đầu có phải chánh. Ở bên trong nó mới là chánh đáng, sửa được nhẹ nhàng.

Cho nên, ngày nay chúng ta có cơ hội được gặp nhau. Các bạn nghe qua được nhẹ nhàng thì tâm trạng của các bạn là tâm trạng tôi, mà tâm trạng của tôi đã đạt thành là của các bạn. Đó, các bạn nhớ ôm cái thanh đó mà tu. Tôi từ cái trước đi tới cái thanh. Bây giờ tôi đã có cái thanh đối diện các bạn. Các bạn cảm mến cái thanh đó mới đến với tôi thì các bạn ôm cái thanh đó mà tiến giải, từ từ không có làm nôn nóng trong cái sự tham sân nữa. Cố gắng công phu đúng đắn giờ giấc, rảnh rang chúng ta luyện, ta tu, cởi mở, đi đứng ngồi nằm, ta tưởng nhớ sự thanh cao. Đó, ta học tu mà. Còn cái chuyện cần thiết của gia đình ai cũng phải làm. Chuyện cần thiết xã hội ai cũng phải đóng góp hết thảy. Mọi người đã vì chúng ta, chúng ta phải vì mọi người nhưng mà sau giờ rảnh rồi chúng ta không nên

hoang phí. Chúng ta sửa tâm sửa tánh để trở nên một người thật thà để sống chung với xã hội mới tốt đẹp. Cái đó là cái chuyện quý giá lắm. Các bạn phải cố gắng trong thực hành chớ đừng nghe cái lý thuyết viển vông bầy bạ làm tâm hồn lộn xộn, phải trong thực hành để tiến. Đừng nói tôi sợ này, sợ kia, sợ nó, cứ đi tới, rồi các bạn thấy cũng chẳng có cái gì. Công phu là cái sự thực tập trước để ứng phó tình cảnh hiện tại. Cho nên, các bạn không nên nao núng bất cứ trường hợp nào ở trước mắt nhưng mà chỉ lo làm gì làm, tôi phải lo công phu là nó tiến giải.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 31/7/1977)

Mỗi Tâm Hình Là Một Câu Chuyện

ĐI ĐẠI HỘI 2007

Hình trên là một trong các bánh sinh nhật Đức Thầy tại đại hội Vô Vi kỳ 26 tại Philadelphia tháng 12, năm 2007.

Có lần tôi cùng ngồi xe với vài bạn đạo đi đại hội, một người trong nhóm nhắm mắt thoáng thấy rất nhiều phần vô hình đen thui bám bên ngoài xe. Sau này tôi cũng hiểu được Đức Thầy làm việc rất nhiều trong vô hình khi chúng tôi đến và rời đại hội. Nhưng đến năm 2007, thể xác Đức Thầy bắt đầu bệnh nhiều, kết quả là hành trình đến đại hội Philadelphia của một số bạn đạo đã không thật êm xuôi.

1. MUA VÉ RẺ

Nhóm bạn đạo được học bài bằng tuyệt này gồm 25 người Nam California nằng ăm đi chuyến bay của hãng máy bay rẻ tiền Midwest. Nhóm Orange County có 24 người, Los Angeles chỉ có mình tôi. Chúng tôi từ bờ Tây băng ngang qua bờ Đông, nhưng hãng máy bay này thì vòng qua hướng Bắc để kiếm thêm khách.

Trong tuần lễ trước Đại Hội Philadelphia, tuyệt rơi tràn ngập miền Đông Bắc và trung Mỹ. Đức Thầy đến trước 5 ngày, sau đó thời tiết được tiên đoán sẽ nắng ăm. Tôi vui vẻ lên máy bay, đến phi trường LAX (Los Angeles), còn vui vẻ chọc anh NVM, trưởng nhóm 24 người quận Orange, đang được hãng Midwest giải quyết vé máy bay đã bị hủy bỏ (người trung gian bán vé cho anh xong, liền hủy bỏ, bán cho người khác với giá gấp ba!)

2. TRỄ TỪ LOS ANGELES

Chuyến bay khởi hành từ Los Angeles chỉ bị chậm độ hơn một giờ rưỡi. Hi vọng lên phía Bắc, đến phi trường Milwaukee (Wisconsin) khởi chờ lâu. Anh HVH (có lần đi đại hội Las Vegas, anh lên máy bay ngồi nhắm mắt đi Hawaii) và anh HH (một bạn đạo mới) chê cái áo khoác của tôi mỏng. Nhưng nếu chỉ ngồi bên trong phi trường Milwaukee vài chục phút thì tôi không sợ lạnh.

3. KẾT Ở WISCONSIN

Tại Milwaukee, sương mù xuống dày đặc, chuyến bay của chúng tôi đi Philadelphia bị hủy bỏ vì quá trống khi các chuyến khác đổi lộ trình, nhất là từ Kansas, đi thẳng qua Philadelphia, tránh trạm trung gian này. Các bạn quận Cam rời phi trường ra ngoài mượn khách sạn để ngủ, tôi lang thang trong phi trường ngồi đợi. Mỗi khi thấy lạnh thì tìm chỗ ăn vặt cho ăm và cũng để nhân viên an ninh phi trường đỡ lo cho tôi!

4. ĐI PHI CỐ NHỎ

Hôm sau, chúng tôi được san sẻ trên 3 máy bay nhỏ, hút mắt buổi thiên ca (cũng là thiên ca cuối cùng với đại hội có Đức Thầy):

- Chuyến bay đầu tiên có bác Th (96 tuổi, từ Pháp qua đi chung), bác T (mẹ của mấy chị em H, P....) và anh NVM (tổng cộng 8 người) khởi hành lúc 3 giờ chiều.
- Chuyến kế của chị K (chủ thiên đường lớn) đông nhất, về kịp buổi tiệc tối.
- Một mình tôi đi chuyến cuối cùng, đến gần 3 giờ sáng cũng tới, ngồi thiên trở với vài chị ngồi lâu.

Nhưng 8 người trong nhóm đầu bị trục trặc máy bay, đến 11 giờ sáng ngày hôm sau mới đến. Đã là ngày thứ 3 của Đại Hội.

Đến được Đại Hội thì mọi chuyện đều tốt đẹp, ai nấy vui vẻ vô cùng. Một bạn đạo tặng tôi cái quần ăm. So với vài bạn đạo thật xa như Nam Úc, lần nào đến đại hội Bắc Mỹ cũng ngồi trên phi cơ hay đợi ở phi trường không biết bao nhiêu giờ, thì chuyến đi của chúng tôi cũng không quá cực khổ. Nhưng trong nhóm chúng tôi có nhiều bác lớn tuổi và đa số không hề chuẩn bị trước.

Khương bửu Võ

Los Angeles, ngày 1/8/2014

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ PHÁP

Choisy Le Roi, ngày 21/09/96

Thầy kính mến,

Trong khoá sống chung Âu Châu vừa qua, tuy đã dự trù trước, đến giờ chót con bị mất hai ngày không đến được với Thầy cùng các bác và anh chị em đạo hữu. Con được vớt vát dự Thiền ca và ngày bế mạc và được 1 phút đến chào Thầy.

Tâm hồn con lúc nào cũng mặc cảm không tu đứng đắn, thiếu đức tin và kiên nhẫn. Đôi lúc con khóc trong lòng vì sao con như vậy. Con có nhiều dịp may mắn đi đến Pháp này, từ cậu con là Lâm Văn Sĩ để khởi đầu từ khoảng năm 1976, được gặp Kim Thân Cha tại nhà ông Chung ở VN. Suốt thời gian ấy con hành thiền lặn hụp, lúc thăng lúc trầm, cộng với những tác động của đời, mẹ mất, ông bà mất....lần lần con đương đầu với cái chết quá sớm. Đến ngày bước chân lên đất Pháp lại đụng chạm với tình duyên dang dở, tình cờ tìm lại pháp đến vài năm sau lại chán nản không hành đàng hoàng. Suốt thời gian này con áp dụng rất nhiều lời Thầy giảng, phục vụ tới đa các bệnh nhân và gia đình về mặt y khoa cũng như tâm lý ngay cả gia đình con cũng gánh vác về phương diện đó.

Có thời gian con nằm mơ thấy con cứ múa phép bay lung tung lên Trời để bảo vệ người yếu thể. Có khi con suy nghĩ có phải do Trời định đoạt, nghĩ đi nghĩ lại, dù thế nào con cũng phải giữ tâm thanh tịnh, phải tu triệt để mới có đủ tinh khí làm tròn sứ mạng (*nếu thật như vậy*) con phải làm theo gương Thầy lo cho tâm mình trước mới lo cho người khác được.

Đến nay con đã 43 tuổi, cuộc sống ổn định. Sau 2 ngày với Thầy, con thức tỉnh phải dẹp bỏ những suy nghĩ lăng nhăng mà tu tiến. Nhiều lúc mặc cảm thấy các anh chị được Thầy dạy từng ly, từng tí như HL, BN, BH, anh T...., con chìm trong bóng tối

không biết Thầy có biết con không ? Về tâm linh, chắc chắn Thầy cảm nhận được việc đó. Con nghĩ gần Thầy về tâm linh quan trọng hơn gần Thầy qua xác trần, phải không thưa Thầy ?

Vài dòng tâm sự cùng Thầy, kể như con đã được đối diện với Thầy để tỏ lòng. Mong Thầy cho con vài lời dạy dỗ.

Kính chào Thầy và chúc Thầy luôn vui mạnh.

TM

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Monaco, ngày 5/20/96

TM,

Thầy vui nhận được thư con, con nhớ đến Thầy dù con đang lặn ngụp trong trường đời, trong lúc quên cả hồn vía của chính con đến khi gặp phải sự kích động của trường đời không thể giải quyết được. Nay con nhớ đến Thầy, khi Thầy còn sự hiện diện tại mặt đất, chỉ cống hiến pháp tu cho tất cả mọi người. Người nào ý thức được có duyên, nhận lấy mà thực hành đi tới để giải quyết cho tâm thân của chính mình. Làm người không biết mình từ đâu đến đây, rồi sẽ về đâu, vốn vẹn chỉ có phần hồn đang làm chủ, tức là sự sáng suốt của chính con. Nếu con không có hành pháp khứ trước lưu thanh tiếp tục hội tụ ánh sáng trên bộ đầu khối óc thì làm sao con biết được phần hồn, để thấy rõ phần hồn là chủ nhân ông của tiểu thiên địa, của thể xác này. Dù có múa máy cách mấy đi nữa cũng phải thuận tình Trời mới có cơ hội tiên hoá. Cho nên phải nhận một pháp tu, thực hành trật tự, thanh tịnh mới xuất phát được. Lúc đó chúng ta mới thấy rõ đời đạo song tu. Đạo là xuất phát đi lên, học tới vô cùng. Đời là nghiêm túc, giữ trật tự để tiến hóa theo định luật của Trời Đất. Biết được luật nhân quả thì không làm điều gì sai quấy, không lường gạt mình nữa. Thực tâm thực hành, thấy đường lối đó là đường lối đúng

mãnh, thăng hoa tiến hoá, tự cứu và tự phát triển, chứ không có lệ thuộc bởi ai.

Cho nên Thầy đã hành tới ngày hôm nay chắc hẳn con cũng nghe được và thấy rõ Thầy càng ngày càng có sức khỏe dồi dào. Trái ngược lại với những tin đồn đãi ở thế gian đã nói là Thầy chết rồinày kia kia nọ, bệnh hoạn đủ thứ, bán thân bất toại, nhưng ngày hôm nay Thầy vẫn bình an, vui khỏe và đi đây đi đó thuyết giảng cho các giới có cơ hội tu học, để hiểu rõ chính mình, nhiên hậu mới đem lại sự hoà bình trên mặt đất. Chiến tranh là do đâu xảy ra ? Do óc con người chưa thấu triệt được nguyên lý sanh tồn của chính mình mà tạo ra chiến tranh. Tình đời đen bạc con đã thấy, đụng chạm rồi con thấy không thật. Người phải bệnh, phải chết trước mặt con, con đã thấy là không sao tránh khỏi, vì người không biết tự cứu và không hiểu được nguyên năng sẵn có của chính mình. Xác chúng ta thật là một khối điện quang của Trời Đất hình thành. Con ăn cái gì để lớn? Có phải ăn cơm không? Hột lúa do đâu mà có? Có Trời Đất mới có lúa, mà ăn cơm vô thấy khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, tươi tắn, là do điện của căn khôn vũ trụ hỗ trợ cho cuộc sống của con. Nếu con không có điện thì con không có nói chuyện được. Không có điện thì con không suy nghĩ được. Sự liên hệ giữa con người và Trời Đất không ngừng nghỉ được. Cho nên con giảng lâm xuống thế gian mang xác làm người chỉ là để học hỏi. Học hỏi ở đâu ? Học hỏi nơi sự kích động và phản động mới thấy giá trị thanh tịnh của chính mình mà ăn năn sám hối, tự sửa tự tiến. Kiếp này chịu sửa thì kiếp sau sẽ tốt. Nếu kiếp này thiếu thôn đau khổ, buồn bức thì kiếp trước người không có tu, thiếu sáng suốt kiếp này phải chấp nhận; đó là luật nhân quả.

Kiếp này sanh ra làm người mà hoàn cảnh không tốt, là cũng do tiền kiếp không tu, không hiểu mới làm điều ác thì bây giờ phải thọ nghiệp khổ và sau cái khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp. Cuộc sống của con hiện tại, con đã có duyên với đạo nhiều lần từ lúc ông Sĩ còn sống; ông Sĩ không phải là người không thông minh, người tu trong sáng suốt để hiểu lấy chính mình, và lúc chết người cũng chấp nhận để tiến hoá chứ người không có đại mà sợ chết. Chúng mình nay ông Sĩ ở đâu ? Người sáng suốt thanh nhẹ là ở bên trên; người ngu muội u mê là phải ở dưới, bị đọa đày, nghiệp duyên bị chồng con khổ cực như con thấy nhiều gia đình đã và đang bị. Thức tâm lui về thanh tịnh mới thấy rõ tình đẹp của Trời Đất đã ân ban cho chúng ta mà

chúng ta từ chối là vì thiếu thanh tịnh không cảm nhận được. Cho nên nhận pháp là để tu, lui về thanh tịnh, tự hiểu mình là cần thiết. Nếu thế gian này mà mọi người tự hiểu lấy chính họ thì đâu có chiến tranh. Họ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, tạo thành chiến tranh vì họ không hiểu lấy chính họ họ mới theo chiều hướng của những người ngu xuẩn, kích động và không trách nhiệm giáo dục được. Sai trái không tiến hoá nổi.

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP

PHÁP LÝ: là mình phải nói rành rẽ.

VÔ VI: là đi tới KHÔNG, nhưng mà còn KHÔNG nữa mới hiểu được gốc gác của mình là vô sanh bất diệt.

KHOA HỌC: là sự tiến hoá vô cùng trong tâm thức của chúng ta.

PHẬT PHÁP: là thanh nhẹ an nhàn trong một kiếp làm người tới lúc chết sẽ được thanh tịnh và tốt đẹp vinh quang.

Con tu theo PLVVKHHBPP là để giúp cho con phát triển tâm lẫn thân, trật tự điện năng trong cơ tạng, trật tự của khối óc và gốc gác sẵn có của con được tiến hoá tới vô sanh bất diệt. Luồng điện vô cùng đó là vô sinh, chỉ có Thượng Đế chuyển xuống thế gian vậy thôi, chứ người thế gian không có ai có thể chế con ra được. Khi con thấy giá trị của con, thì con mới tu. Nếu con không thấy giá trị của con là con còn mơ hồ, không tin lấy chính con làm sao tu ?

Phải tin nơi khả năng của con mới thật sự là người tu. Thiên Địa Nhơn - Trời Đất Người, tất cả thể xác con là do luồng điện của căn khôn vũ trụ hình thành. Con nháy mắt được, nói năng được, tất cả đều nhanh như chớp nhưng chỉ có thiếu trật tự thôi. Nếu có trật tự thì con là ánh sáng. Con thấy cái bóng đèn không? Tại sao bóng lại sáng? Nó cũng có âm có dương hợp thành ánh sáng tự nhiên. Còn ánh sáng của mặt trời nó đâu có hiểu nó sáng, nó quy về một mối, bừng sáng, cứu độ tất cả nhân sanh, chiếu cho tất cả mọi người bắt phân giai cấp, nhưng mà thế gian phân giai cấp làm trì trệ sự tiến hoá của tâm linh. Con nhìn mặt trời tới ngày hôm nay thấy rằng khoa học đã tìm ra cái gì cũng hữu ích, từ ánh sáng mặt trời ban xuống đến việc chữa trị mắt người ta họ làm rất đẹp các chuyện cũng từ điện năng của Trời. Thể xác con có trật tự cũng như mặt trời, mặt trăng nhưng chỉ thiếu thanh tịnh nên không thấy. Bịt con mắt bên tay mặt thì con nhìn tay trái không thể

ngó xa được đó là mặt trời. Còn bên tay mặt nhìn xa được đó là mặt trăng. Cơ tạng của con đầy đủ hết, cơ tạng của con không thiếu chỗ nào hết: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tứ đại giai không, tứ đại giả hợp thành. Nước lửa gió đất hợp thành thể xác bây giờ, con khai thác ra con sẽ thấy lớn rộng vô cùng, mà khai thác bằng cái gì ? Lấy buá đập hoặc đinh đóng, lấy tâm thức khai thác điển quang thanh tịnh trong con người. Thiền pháp Vô Vi sẽ tự ngay trung tim bộ đầu, khi tịnh trụ hoà hợp với tinh ba vũ trụ thì đời đạo song tu.

Đời là thể xác con được bình an, có lối thoát. Đạo là con nhắm mắt là thấy đường đi để tiến hoá tới vô cùng và không có nhút nhát lệ thuộc nữa. Thực hành đúng đắn để cứu khổ ban vui. Cái khổ là chúng ta không hiểu là khổ. Cứu được khi biết mình là hết khổ rồi, đem sự vui ảnh hưởng cho những người kế tiếp thì con làm việc cho tất cả mọi việc ở tương lai. Tại sao không làm chuyện hữu ích cho chính con, còn chần chờ gì nữa ?

Hướng ngoại là con theo về tình đời, con học hết ngành này tới ngành nọ, rốt cuộc con đâu có làm được cái gì đâu ? Làm chút chút, li ti rồi chết mà thôi, không có phát triển được tâm linh không thấy rõ mình là đau khổ nhứt trong lúc chết. Bây giờ chúng ta có cái pháp hành, khai thác lấy chính mình, phát triển về tâm linh, quý báu biết là bao nhiêu, cứ hành đi !

Thầy không phải là người ngu, Thầy cũng là con người như con, cũng ăn, ngủ, đại tiện như vậy

nhưng mà Thầy thấy một con đường phải đi, bắt buộc phải đi. Thầy đi mấy chục năm rồi dù phong ba bão táp nguy hiểm, Thầy cũng giữ một đường lối thanh tịnh và tiến hoá. Nhiều người tu nửa chừng, chê Thầy, bỏ Thầy nhưng mà rốt cuộc rồi cũng trở lại vì không có đường nào quý bằng ánh sáng của nội tâm. Khi con thiền giác thanh tịnh rồi, con thấy ánh sáng của nội tâm con bừng sáng con hiểu chuyện tất cả vũ trụ thì tại sao con không hành ? Trục giác của con được khai triển, sáng suốt nhận định rõ rệt từ li từ tí thì tại sao con không làm chuyện hữu ích? Tại sao con không làm chuyện cần thiết cho chính con và ảnh hưởng nhân loại ở tương lai.

Cho nên, con có khối óc, còn tinh táo mà không làm chuyện cho chính mình và không nên làm chuyện không cần thiết, thì tự nhiên ánh sáng nó sẽ trụ trên bộ đầu, và tâm thức con sẽ an nhiên tự tại trong trục giác, vô tự chân kinh chớ không phải đọc sách mà gieo trong óc sự rắc rối và không tiến hoá được. Thực hành để phát triển mới thật sự tiến hoá. Thầy không có biết nói gì hơn! Bên trên Thầy đã trình bày sự thật trong con tiến hoá của tâm linh. Con nên nghiền ngẫm và thực hành là con sẽ có cơ hội tự cứu con. Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 17 tháng 5 năm 1980
MẤU ÁI 19

Tiền duyên siêu diệu thậm thâm
Tự tâm tự tiến tự thâm đạt duyên
Đạo đời phân giải hai miền
Mẹ vun bồi đắp con liên kết tình.

Mắt xem thấy cảnh hư vô
Nơi nào cũng có ra vô rõ ràng
Lý đời phân xét luận bàn
Thực hành rõ pháp mở đường đến nơi.

Thực hành mới rõ cơ trời
Nếu không chẳng biết đạo đời ra sao?
Huyền thiên phân giải nhiệm mầu
Tâm con linh cảm đón đầu thiên cơ

Vô cùng chơn lý chuyển lời
Giúp người tại thế tự rời tiến thoái
Khai thông tự giải khó khăn
Chẳng còn loạn động cơ tăng cảm giao.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Hai (tiếp theo)

DẠO ĐIỆN TAM QUAN BÁI HỘI THỦY QUAN ĐẠI ĐẾ

...

Đại Đế: Trong điện Tam Quan, Thiên Quan, Địa Quan đang chờ chúng ta, chúng ta hãy cùng vào.

Dương Sinh: Thưa hay quá. Tam Quan như người trong một nhà, bữa nay nhờ vận may tới được nơi đây đồng thời được cung kính lắng nghe Tam Quan Đại Đế chỉ dạy, thực cảm thấy quá vinh hạnh... Đã tới điện Tam Quan.

Tế Phật: Tam Quan tuy chia làm ba cung, gian giữa là Đại Điện tức là nơi hội họp để lo việc công. Hiện thời đã vào trong điện, hai vị đại đế Thiên Quan, Địa Quan đang đợi.

Dương Sinh: Xin lạy chào ra mắt nhị vị Đại Đế Thiên Quan, Địa Quan. Phía trong bày đầy trái cây tiên ngon ngọt khiến thêm chảy nước miếng.

Thiên Quan Đại Đế: Miễn lễ, Dương Thiện Sinh bữa nay tới viếng thăm điện phủ Tam Quan, đặc biệt bày tiệc khoản đãi để tưởng thưởng công lao viết sách khổ cực.

Địa Quan Đại Đế: Sách Thiên Đường Du Ký đến đây đã gần xong phần chót, công đức của Tế Phật và Dương Sinh lớn lao, tên tuổi vĩnh viễn được ghi vào bảng trời, làm thiên sứ nhà trời có Tam Tào phổ độ, quảng bá phúc âm trên thế giới để cho chúng sinh hồi tâm hướng thiện, vẫn hồi được khí số trời đất, xúc tiến thế giới đại đồng, đức lớn chẳng kể xiết.

Thủy Quan Đại Đế: Tế Phật dẫn đường, Dương Thiện Sinh chủ biên, đạo khắp cõi trời hồi đạo chân truyền, giữa thời đại khoa học kỹ thuật chế tạo món ăn tinh thần, duy chỉ có tu dưỡng tinh thần mới có thể đem lại hạnh phúc cho con người, an tâm hưởng thụ các phương tiện của văn minh khoa học kỹ thuật. Còn nếu không sự thông minh của đầu óc con người sẽ là thứ khí giới tự hủy diệt chính con người, sự bất

hạnh đó xảy đến với nhân loại ắt chẳng do Tiên Phật nhần tâm làm như vậy, cho nên các ngài mới thường ban huấn thị để khuyên răn. Nhân loại nếu như đều chăm lo tu thân dưỡng tính, đem đời ô trược biến thành đất thanh tịnh ắt là trời và người đều được may mắn hạnh phúc.

Thiên Quan Đại Đế: Mời Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh dùng chén rượu Quỳnh Tương cùng trái tiên tuyệt phẩm mà thế gian không có nổi, lộc của trời cao ban phát hãy tận hưởng.

Dương Sinh: Cảm tạ Tam Quan Đại Đế đã quá yêu mà ban cho lễ phẩm nhiều tới mức này, nhân đây con cũng xin cảm tạ sự hướng dẫn của ân sư Tế Phật.

Tế Phật: Tình thầy trò như nghĩa cha con, hà tất phải thắc mắc. Vì trước kia khi ra đi có lời nguyện sẽ trở lại, nên hiện thời có được mối thiện duyên đạo khắp ba cõi, để viết sách khuyên đời đã khiến tôi tạm gác chuyện: “Thích thói quen tiêu dao, coi pháp môn chỉ là phương tiện” để làm thiên chức bà mẹ hiền nuôi nấng giúp đỡ mọi người thành Phật thành Tiên. Trách nhiệm của Dương Sinh quá nặng nề mà đường lại xa, gắng đem tâm pháp truyền bá rộng rãi, lòng từ ban trải nơi nơi để chúng sinh được hưởng ơn mưa pháp thấm nhuần, chứng ngộ được đạo quả bồ đề.

Dương Sinh: Con xin ghi nhớ mãi lời thầy dạy ước mong ân sư chỉ giáo thêm cho.

Tam Quan Đại Đế: “Tuy ba Thánh nhân song là một Thái cực, mang sứ mệnh phổ độ muôn nhà, tấm áo bao trùm hết thảy vô cùng trọng đại, là động thanh hư Từ Vi, cai quản tất cả công và tội, ban phúc xá tội giải nguy, giúp đỡ sự mất còn, đạo tòa chư thiên, ân ngọc tam giới, đại bi đại nguyện, đại thánh đại từ, tam nguyên tam phẩm, tam quan đại

đế, tam cung cửu phủ, ba trăm sáu mươi nổi cảm ứng Thiên Tôn”. Trên đây là những lời Tam Quan báo cáo cực quý trọng, người đời nêu như chăm chỉ tụng niệm, tự nhiên cảm ứng. Giờ đây có bữa tiệc nhỏ này để bày tỏ tác lòng, đợi tới khi sách viết xong sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn khác tại cung Dao Trì, mong hãy chờ đợi ngày đó.

Tế Phật: Buổi bái hội đức Tam Quan Đại Đế bữa nay kết thúc tại đây, Dương Sinh hãy lạy tạ đức Đại Đế, chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Bữa nay được thưởng thức rượu ngon trái ngọt nơi đây, lòng vô cùng hân hoan sung sướng, cảm tạ đức Đại Đế đã ân ban.

Tam Quan Đại Đế: Chớ có e ngại, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, đạo quả tự tu tự đắc chỉ mong tiếp tục gắng công.

Dương Sinh: Bái từ đức Đại Đế, thưa ân sư con đã lên đài sen, mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

